

זה הדבר

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 47, 30 בנובמבר 2011

מול החרפת המתקפה הפאשיסטית

הלשכה הפוליטית של מק"י: לאחדות דמוקרטית מול האסטרטגיה של נתניהו, להשתתפות המונית במצעד זכויות האדם ובהפגנה בירושלים

מק"י תתגייס ותגייס להצלחת השביתה הכללית של האוכלוסייה הערבית ולהפגנה ההמונית נגד הנישול של הערבים בנגב מאדמותיהם, שתיערך מול משרד ראש הממשלה בירושלים ב-11 בדצמבר. הסלמת המתקפה נגד המיעוט הלאומי הערבי מכשירה את הקרקע לרמיסת כלל זכויות האדם ולחיסול הדמוקרטיה.

הלשכה הפוליטית של מק"י מתריעה מפני החרפת המתקפה הפאשיסטית על המרחב הדמוקרטי. גלים של חקיקה והתנהלות נגד האוכלוסייה הערבית (חוק ועדות הקבלה, חוק הנכבה, ההכנות לגזילת אדמות הערבים בנגב); נגד חופש הביטוי (חוק לשון הרע); נגד ארגוני החברה האזרחית, הפעילים בתחומי דמוקרטיה ושלוש; נגד בתי המשפט (חוק גרוניס והחוק המבקש להכתיב את נציגות לשכת עורכי הדין בוועדה לבחירת שופטים); מצטרפים להתקפות על התקשורת (האיום בסגירת ערוץ 10, הפיטורים הפוליטיים ברשות השידור, האיום בסגירת הטלוויזיה החינוכית), ולפעולות אלימות של הימין הקיצוני בשטחים הכבושים ובתוך ישראל. לא במקרה נמנעת המשטרה מלאסוף כלי נשק בלתי חוקיים ביישובים הערביים, ובכך היא מעודדת אלימות פנימית ופשע. לעומת זאת, מפורזת המשטרה באלימות הפגנות של חסרי דיור.

טלטלה פוליטית במזרח התיכון

חרף רצון של המעצמות להתערב בנעשה באזור, ועל אף השליטים המסרבים לכל שינוי –

המפגינים טרם אמרו את המילה האחרונה

הטלטלה הפוליטית והחברתית במזרח התיכון ממשיכה במלוא עוזה. הפגנות ההמונים בשבוע שעבר בכיכר תחריר, שבלב קהיר, ובערים נוספות, מיקדו את תשומת הלב במצרים. אך מדי יום נרשם, כמעט בכל מדינה שבין מרוקו לעיראק, אירוע פוליטי העשוי להשפיע עמוקות.

עבור הממסד הישראלי, על הפוליטיקאים, הגנרלים ומומחי המודיעין שלו, מדובר ב"חורף ערבי". המושג "האביב הערבי", הלקוח מההיסטוריה האירופאית – "אביב העמים" של 1848 – מאיים עליהם.

בתחילת 1848, פרסמו קרל מרקס ופרידריך אנגלס את "מניפסט המפלגה הקומוניסטית". מספר שבועות לאחר מכן, התקומם העם הצרפתי נגד המלוכה, והקים רפובליקה.

כך החל ברחבי אירופה "אביב העמים" – גל מהפכני, חברתי ופוליטי, שחצה במהרה גבולות, תרבויות ושפות. חרף מאבקם האמיץ של העובדים ושל הכוחות הדמוקרטיים, האביב הסתיים במפלה, וכעבור 18 חודשים שבו המשטרים הרודניים לשלוט ברחבי אירופה.

את מאבקי "אביב העמים" באירופה, שהיו לעיתים עקובים מדם, הובילו העובדים, בייחוד העניים שביניהם.

(המשך בעמוד 4)

הלשכה הפוליטית קובעת, כי המתקפה על המרחב הדמוקרטי איננה צירוף של יוזמות אישיות של חברי כנסת ימניים או של קבוצות ימניות-קיצוניות, אלא היא חלק מאסטרטגיה כוללת של נתניהו. המתקפה הזאת איננה ביטוי של עוצמה של השלטון, אלא של חולשה שלו ושל חוסר יכולתו להציג תשובות לבעיות היסוד של החברה הישראלית. במקום להיענות לדרישות העם לקדם שינוי חברתי וצדק חברתי, מוביל נתניהו מהלכים של סתימת פיות וחיפוש אויבים פנימיים.

הלשכה הפוליטית קובעת, כי יש קשר בין ההתקפה על המרחב הדמוקרטי לבין מדיניות נתניהו, המחסלת את סיכויי השלום והדוחפת למלחמה כוללת באיזור. דווקא מאחר שלנתניהו אין מנדט ציבורי לפוליטיקת המלחמה המסוכנת שלו – נדרשים לו גם מהלכי חיסול הדמוקרטיה.

הלשכה הפוליטית קוראת לאחדות דמוקרטית רחבה מול האיומים הפאשיסטיים על המרחב הדמוקרטי.

הלשכה קוראת לממש את האחדות הדמוקרטית היהודית-ערבית בהצטרפות רחבה למצעד זכויות האדם ב-9 בדצמבר בתל-אביב.

מכתבים למערכת

הבחירות הקרובות בהסתדרות

קראתי בעניין רב את הפסקה המסיימת במאמרו של אפרים דוידי ("זו הדרך", 16.11). דוידי קובע "שחיוני להקים... רשימה שתתרגם את כוחה של תנועת מחאה לכוח בהסתדרות". דוידי קובע את עיקרי המצע: "שמירת רמת החיים של הפועל, למיגור תופעת עובדי קבלן, נגד הפרטה, לדמוקרטיזציה של ארגוני העובדים". והרי כל היעדים האלה ראויים ומכובדים. אלא מה? דוידי קורא להקמת רשימה שונה במהותה מרשימת חד"ש של היום.

לא מדובר כאן ברשימה יהודית-ערבית. כן מדובר ברשימה שאין לה תוכנית מדינית למען שוויון של האוכלוסייה הערבית ונגד הכיבוש, רשימה שהיא למען שלום ללא סיפוחים.

דוידי הוא חבר מרכזי ומנהיג מק"י וחד"ש מהשורה הראשונה. אינני רוצה לעסוק בצד הפורמאלי. האם זה שנוי בקו של מק"י וחד"ש? האם צריכים להתאים את האסטרטגיה בכיוון זה? האפשר לנתק את מק"י וחד"ש ממצע המינימום בעניין היהודי-ערבי?

אני כשלעצמי חש שיש צורך להיאבק בהסתדרות ובקרב מעמד הפועלים למען אחדות-יהודית ערבית, דמוקרטיה ושלום, וכי תוכנית "פועלית" כפי שהציע דוידי, אינה עונה לצורכי המאבק של שמאל ערבי-יהודי לוחם.

ראובן בן-חיים, ירושלים

אפרים דוידי משיב:

לא ברור, כמה מסקנות אפשר להסיק מתוך כמה משפטים שנכתבו במאמר, שכותרתו "ככה לא בונים שביתה". אני גם מתקשה להבין, איך ניתן להגיע, על יסוד אותם משפטים, למסקנה נוספת, לפיה אני מתנגד להקמת רשימה יהודית-ערבית בבחירות להסתדרות.

ישנה, כמובן, האפשרות לפרט את כל התורה כולה בכל מאמר או כתבה הרואים אור ב"זו הדרך". אך נדמה לי, שמעטים יהיו הקוראים שיעמדו במשימה.

לגופו של עניין: המושב ה-15 של הוועד המרכזי של מק"י, החליט לקדם רשימה יהודית-ערבית סוציאליסטית לקראת הבחירות הקרובות לבית נבחרת ההסתדרות ולראשות ההסתדרות, שיתקיימו בחודש מאי 2012 (ר' ההחלטה – ב"זו הדרך", 17.8).

מוקדם מדי לקבוע את אופייה של הרשימה, וזאת משום שעדיין מתנהלים מגעים ושיחות עם קבוצות ויחידים, הסבורים שיש להציב חלופה להנהגה הכושלת של עיני.

ברור לכל, כי לא ניתן להקים רשימה מורחבת ללא צירוף עובדות ועובדים רבים, שהיו פעילים (עד מאוד!) במחאה החברתית ההמונית של הקיץ האחרון. אין גם ספק, שרשימה זו תהיה יהודית-ערבית, על בסיס מצע מעמדי.

מעוניינת לקבל הביתה את "זו הדרך"?

שלחו שם וכתובת אל: info@maki.org.il
המשלוח ללא תשלום.

תרומות לפקודת מק"י, ת"ד 26205, תל-אביב 61261,
יתקבלו בברכה.

דברים בשם אומרם

חקר האמת

ח"כ דני דנון (ליכוד) בתשובה לשאלה, מדוע פעל לסגירת תחנת הרדיו הישראלית-פלסטינית 'כל השלום': "אם להגיד לך את האמת אני מעולם לא שמעתי את התחנה הזו. אבל תכנים של הסתה חמורה, כמו שמשדרים שם, זה לא משהו שצריך לשתוק עליו."

("קול ישראל", 20.11)

חבר מביא חבר

השר לשעבר ובעבר מראשי המוסד, רפי איתן, רוצה להקים חווה גדולה לגידול בקר באוגנדה. רבים הופתעו למצוא את איתן בקבלות הפנים הרשמיות שנערכו על ידי הממשלה לכבוד נשיא אוגדה, שביקר בשבוע שעבר בישראל. בשיחה עם "הארץ" אישר את הדברים: "אני חבר של נשיא אוגדה שנים רבות ועזרתי לו בביקור כמו חבר". מדוע השתתף בקבלות הפנים הרשמיות של הממשלה לכבוד הנשיא האורח? "שמעון פרס ואני חברים הרבה שנים" אמר איתן. "צלצלתי אליו ואמרתי לו שאני חבר של נשיא אוגדה, ופרס אמר לי 'תבוא לפגישה'."

("הארץ", 20.11)

בזמן משבר... השקיעו במלחמה

"טוענים כלפינו, שהמתקפה נגד משטרו של קדאפי בלוב עלתה הון תועפות, וזאת בעת משבר כלכלי. אכן מלחמות עולות ממון רב. אבל זו השקעה לעתיד."

(שר החוץ הצרפתי, אלן ז'ופה)

במסיבת עיתונאים שנערכה בפאריס, 3.11

היד המעלימה

דירוג מיוחד של "פורבס ישראל" - דירוג הפוליטיקאים העשירים: בראש המדרג ניצב המשנה לראש הממשלה והשר לפיתוח הנגב והגליל, סילבן שלום, עם הון המוערך ע"י "פורבס" בכ-167 מיליון שקל; השני בדירוג, שר המשפטים יעקב נאמן, המחזיק בהון המוערך בכ-100 מיליון שקל; שר הביטחון, אהוד ברק, תופס "רק" את המקום השלישי בדירוג, עם הון המוערך בכ-70 מיליון שקל - לברק דירה במגדלי אקירוב בשווי של 22 מיליון שקל; חבר הכנסת מקדימה, מאיר שטרית, מדורג במקום הרביעי עם הון המוערך בכ-55 מיליון שקל; ראש הממשלה בנימין נתניהו, מתברג למקום החמישי בדירוג, עם הון המוערך בכ-38 מיליון שקל; עוד נכנסו לדירוג: השר דן מרידור, עם 30 מיליון שקל, ומראשי מפלגת העבודה, ח"כ בוזי הרצוג, עם הון המוערך בעשרות מיליוני שקלים.

(הידיעה פורסמה באתרי "גלובס" ו"מאקו",

הוסרה כעבור כמה שעות, 17.11)

שלחו לנו דברים בשם אומרם: info@maki.org.il

מטרת הימין היא לייצר משטר של פחד

דבריו של יו"ר חד"ש, ח"כ מוחמד ברכה, בדיון בכנסת על "חוק ההשתקה"

על רקע זה יש להבין את ההצעה לתיקון חוק איסור לשון הרע, שאינה מוצעת בחלל ריק. הצעת החוק הינה חלק מהרוח המורעלת שקיימת בתוך הכנסת, ומצטרפת לשורה ארוכה של מתקפות על העיתונות:

ניסיון להשתלט על רשות השידור, דרך פקידים למיניהם; הניסיון לסגור את ערוץ 10 ולאיים על בעליו; ודוגמאות רבות אחרות. אם מצרפים את כל הדברים האלה יחד, נוצרת תמונה מבהילה לגבי עתיד חופש העיתונות.

מטרת החוק הזה אינה למנוע מהעיתונות להשמיע אנשים. המטרה היא לייצר משטר של פחד, כדי להניא עיתונאים מלחקור ומלהתחקות אחר שחיתויות ואחר תקלות. הדיון הציבורי בנושאים אלו נחוץ מאין כמוהו לקיומה של חברה דמוקרטית, אולם – דיון זה נתון כיום תחת איום.

לכן, המגמה היא ברורה. הצעת החוק הזאת אינה בגדר קול בודד במדבר, אלא היא חלק משאגה רמה ומסוכנת, שכונתה להחריש את העיתונות ולהשתקה.

איש לא יכול לטעון שאני, והמפלגה שאני מייצג, והציבור שאני מייצג, זוכים ליחס "מפנק" מהתקשורת, בלשון המעטה. ישנן טענות על מגמתיות בדיווח ועל אי-אמיתות.

דוגמא לכך אפשר היה לראות לפני פחות משלוש שנים, כאשר הפרקליטות החליטה להגיש נגדי כתב אישום בגין השתתפות בהפגנות. הנושא הכה גלים בתקשורת - מי לא כתב נגדי ומה לא נאמר עליי, כולל השמצות ונאצות.

לפני כמה שבועות, השופט שרן בתיק הזה מחק שני סעיפים מכתב האישום, עוד לפני שהתחיל הדיון, ואמר: לא ראוי אפילו להגיש תביעה נגד חבר כנסת על דברים כאלה. כמובן – דבר זה לא זכה כמעט לסיקור עיתונאי, ולא התפרסם באף אחד מכלי התקשורת הגדולים. ועל אף זאת, ולמרות זאת, אני עדיין נאבק למען חופש הביטוי והעיתונות. אחד הסממנים המובהקים ביותר של התדרדרות למשטר בעל סממנים פאשיסטיים, משטר של הפחדה, הוא הצרת חופש העיתונות וחופש הדיבור.

החוק והנאמנות

מאת יוסי סגול

אחרי אישורו של החוק לצמצום התרומות למען עמותות פוליטיות וארגוני זכויות אדם, טען השר יוסי פלד, שכיוון שמדינת ישראל נמצאת במלחמה מתמדת, אין לצפות שהיא תוכל לשמור על רמה דמוקרטית כמו מדינות אחרות, ולכן אין מנוס מחקיקה כזו.

לא ניתן לפסול את דברי השר על הסף. איסלנד נחשבת הדמוקרטיה הוותיקה בעולם, וסביר להניח שתרמה לכך העובדה שמדובר באי מבודד ללא אויבים, ללא מלחמות וללא צפיפות אוכלוסין. ניסיון העבר מראה, שבארצות בהן יש מלחמות ומאבקים, הפרט נאלץ לעיתים קרובות לוותר על זכויותיו למען הכלל, וחירויותיו לעיתים נפגעות.

הבעיה עם דבריו של השר פלד לא נובעת מכנותם, אלא מחוסר התקווה שבהם. מדינת ישראל הוקמה, כך טענו מייסדיה, כדי לשמש בית ליהודים, מתוך תקווה שחייהם כאן יהיו טובים יותר מאשר במקומות הקודמים בהם הם חיו.

כאשר לוקחים מהאזרחים את התקווה לכך שמתישו בעתיד, הם יוכלו לחיות חיים טובים ושלווים, אין לתמוה על כמות הצעירים שמחדשים את האזרחויות של סביהם. הסבים והסבתות הגיעו לישראל למרות המורכבות של החיים בארץ הזו, בין היתר מתוך אמונה שאין ברירה אחרת.

כיום, יותר ויותר אנשים מבינים שיש ברירה, והם לא מוכנים לבזבז את חייהם על שנאת האחר ועל החזקתו תחת משטר של כיבוש צבאי מתמשך, המפר זכויות אדם בשטחים כבר 44 שנים.

ממשלת ישראל מנסה לרמוז בחקיקה המתפרצת, כי לא ניתן להיות נאמן למדינה מבלי להיות נאמן למדיניות הממשלה בשטחים. התוצאה המיידית היא שאזרחים רבים, שלא מסכימים עם מדיניות הממשלה, אכן מפסיקים להיות נאמנים למדינה. אבל זה קורה רק לאחר שמראים להם את הדלת החוצה.

על אלימות כלפי נשים

מאת ח"כ ד"ר דב חנין

בשנה האחרונה נרצחו בהקשרים משפחתיים שונים 17 נשים: 14 נרצחו בידי בני-זוגן, ועוד שלוש נשים נרצחו על רקעים משפחתיים שונים. זאת תמונה מזעזעת, זאת תמונה איומה. בחודשים ינואר-אוקטובר 2011 נפתחו במשטרת ישראל 12,260 תיקים בגין תלונות נשים על אלימות במשפחה. בבתי-סוהר כלואים היום 1,925 אסירים בגין עבירות של אלימות במשפחה. זאת תמונה מאוד קשה.

כמובן, שאנחנו מדברים על תיקים שנפתחו, אנחנו צריכים לזכור את כל אותם מקרים רבים – והם רבים מאוד, רבים מדי – של נשים שלא מתלוננות. שאומנם סובלות מאלימות במשפחה, סובלות מאלימות מבן-הזוג, עוד לא הגיעו להתלונן במשטרה, או להביא בפני גורם אחר שיכול לסייע.

זוהי סוגיה שחשובה בה מאוד אחריותה של המדינה, כאשר התמונה היא, לפי הערכה של 200,000 נשים מוכות בישראל. ב-2009 המדינה השקיעה במיגור התופעה ובטיפול בקורבנות, כולל עלויות האכיפה והענישה, 456 מיליון שקלים, שהם 0.12%, בערך עשירית אחוז מתקציב המדינה. זאת כמובן הקצאה שאיננה מבטאת יחס של התמקדות, יחס של טיפול, יחס של מלחמה אמיתית בתופעה הזאת. מתוך הכספים שהמדינה הקצתה, 80% הופנו לענישה ולאכיפה, ורק 89 מיליון למניעה, חינוך, טיפול ושיקום.

אנחנו נמצאים בנסיגה בחברה הישראלית בשורה ארוכה של סוגיות שנוגעות למעמדן ולזכויותיהן של נשים. אבל כמו שאמר בסוף המאה ה-19, הסוציאליסט אוגוסט בבל, ממנהיגי תנועת הפועלים הגרמנית: מבחנה הראשון והחשוב ביותר של הקידמה, זהו היחס לנשים. ואכן, כשאנחנו רואים את הנסיגה במעמדן של נשים, את המתקפה עליהן, את הניסיון לצמצם אותן במרחב הציבורי, אנחנו צריכים להיות מודאגים.

(מתוך דברים במליאת הכנסת, 22.11)

הוקפאו הפיטורים במפעל פרי הגליל

לאחר דיון שקיימה ועדת הכספים בכנסת (22.11) בנושא הפיטורים הצפויים במפעל "פרי הגליל" בחצור הגלילית, החליט מנכ"ל המפעל להקפיא את 50 מכתבי הפיטורים למשך חודש.

במהלך חודש זה צפויה ועדת הכספים לבדוק אפשרויות להתערב ולאשר מענק כספי, שיסייע למפעל, שנקלע לקשיים כלכליים, להימנע מהפיטורים.

בעקבות ההחלטה, שבו עובדי המפעל לעבודה בהיקף מלא כבר באותו היום, לאחר שהשביטו את העבודה במפעל במשך כשבוע, ואף הקימו אוהלי מחאה מחוצה לו.

יצוין ש-200 מעובדי המפעל הפגינו מול בניין הכנסת ביום בה התכנסה ועדת הכספים לשיבתה הדחופה, וכי ועד העובדים השתתף בישיבה.

"זהו יום חג לעובדים. אנחנו חוזרים לעבוד רגיל", מסר יו"ר הוועד **מוטי חזיזה**. "אף עובד לא יפוטרו ואנחנו נמשיך לעבוד באופן שוטף. יש התרגשות גדולה בקרב העובדים, אחרי תקופה כל כך ארוכה של תסכול".

ההסתדרות הכריזה על שבעה סכסוכי עבודה

ועדת התיאום וביצוע של האגף לאיגוד מקצועי בהסתדרות הכריזה (24.11) על שורה של סכסוכי עבודה: בקריית הממשלה בחיפה, במשרד החינוך, במוסד לביטוח הלאומי בירושלים, באיגוד ערים כבאות אילת, ברשת אורט ישראל, בדלתות חמדיה, ובמכללה למינהל.

הגדול שבמבין שבעת סכסוכי העבודה, זה שבמשרד החינוך, הוכרז בשל הפגיעה בתנאי עבודתם של העובדים, שנוצרה עקב רפורמת "אופק חדש" ורפורמת "עוז לתמורה". סכסוך העבודה במשרד החינוך הוכרז גם בעקבות קליטת סטודנטים במשרות זמניות במקום עובדים שפורשים, דבר אשר פוגע בכוח הארגוני של העובדים ושל ארגונים היציג.

ישיבת מזכירות חד"ש

ההיערכות לקראת מצעד זכויות האדם ולקראת שביתת ההזדהות עם הבדואים בנגב (ר' עמוד אחרון) עמדה במרכז דיוני מזכירות חד"ש, שהתכנסה בשבת (26.11) בחיפה.

עוד עסקה המזכירות בסכנה הגוברת של מלחמה תוקפנית נגד איראן, שבדומה לחקיקה האנטי-דמוקרטית שיזמה הממשלה, משמשת, בין היתר, לקביעת סדר יום הדוחק הצידה את המצוקות הכלכליות ואת המחאה החברתית.

המזכירות דנה בסילופים שהושמעו לאחרונה, בכלי תקשורת שונים, לגבי עמדותיה של חד"ש ביחס לנעשה בסוריה, ושבה והדגישה את עמדותיה הברורות: נגד מעצרים ואלמות כלפי מפגינים בלתי-אלימים; בעד חירויות דמוקרטיות, חופש עיתונות, ביטול חוקי החירום, וביטול הורשת השלטון; ובה בעת – התנגדות להפיכת סוריה לגרורה אמריקאית, המשולבת בסדר האימפריאליסטי באזור.

כמו כן דנה המזכירות בהיערכות לקראת הבחירות להסתדרות, שיתקיימו בחודש מאי 2012.

טלטלה פוליטית במזה"ת

(המשך מעמוד 1)

אנשי רוח רבים נטשו את המאבק, כאשר חשו שהטלטלה היא כה עזה עד שהיא מסכנת את יסודות המשטר הקפיטליסטי דאז. יחד עם זאת, ל"אביב העמים" האירופאי הישגים לא מבוטלים: ביטול צורות העסקה הדומות לעבדות; חיזוק ארגוני העובדים והתודעה המהפכנית; והחלשת הבסיס החברתי-פוליטי של האליטות השליטות.

ה"אביב הערבי" טרם הסתיים. לא ניתן, נכון לעכשיו, לערוך ניתוח מלא של טלטלת ההווה המשתנה רק על יסוד לקחי העבר. אבל ניתן להצביע על כמה מגמות.

המגמה החשובה מכולן - ההמונים טרם אמרו את המילה האחרונה: התפטרות נשיא **תימן** הפרו-אמריקאי, עלי עבדאללה סאלח, בעקבות המחאה; ההפגנות בירדן בסוף השבוע; החרמת הבחירות לפרלמנט **במרוקו**, שנערכו תחת השגחת המלך מוחמד השישי; והמשך המערכה למען חירויות דמוקרטיות, תוך הגנת העצמאות הלאומית, **בסוריה**.

אותם גורמים, המנסים לשמר את המצב ששרר בטרם פרוץ המחאות ההמוניות, לומדים בדרך הקשה, שהפוליטיקה הערבית הייתה לפוליטיקה של המונים. תם העידן, בו אב מוריש את השלטון לבנו; תם העידן, בו הפוליטיקה היא מונופול של האליטות המקורבות והניזונות מהארמון, יהא זה ארמון המלך או הנשיא.

יחד עם זאת, החפצים לעצור את המערכה למען דמוקרטיה אמיתית וצדק חברתית, מנסים כל תחבולה, ואף מוכנים ללבוש את בגדי "המהפכנים", ברצונם לשמר את המצב הקיים. לימינם מתייצבות מעצמות המערב, בייחוד ארה"ב, הרוצות לשוב ולתפוס את מקומן בזירה האזורית.

הממסד הישראלי, הקשור בטבורו לארה"ב ולמדיניותה באזור, מבין היטב, שככל שהמאבק לדמוקרטיה ולצדק חברתי באזור מתקדם, כך השפעתו של האימפריאליזם הולכת ונחלשת, וגם השפעתו שלו.

במערכה זו, ישנם כוחות הממלאים אותו תפקיד שמילאו אנשי הרוח האירופאים במחצית המאה ה-19, בזמן "אביב העמים". הם מוכנים ללוות את המהפכה, אך חוששים עד מאוד מהעמקתה לעבר שינוי דמוקרטי וחברתי מן היסוד.

בין כוחות אלה נמנים זרמי האסלאם הפוליטי השונים, העוינים עד מאוד את מאבק המנוצלים לשחרור אמיתי. שוב ושוב, כוחות אלה מוכנים לכרות בריתות עם אויבי העבר, מול נחשול המאה.

דוגמא לכך ראינו בשבוע שעבר **במצרים**. "האחים המוסלמים", שנוכחו לדעת שאין הם יכולים לנווט את המחאה ההמונית ולמנף אותה לצרכיהם, החליטו לנטוש את כיכר תחריר, ולהימנע מלהפגין נגד הגנרל טנטאווי.

כך היה גם **בלוב**, שם הכריזה הממשלה החדשה, בגיבוי צבאות נאט"ו הצמאים לנפט, על השריעה (הדין הדתי האסלאמי) כמקור הסמכות החוקתי, ועל החזרת הפוליגמיה.

ואילו **בתוניסיה**, הזהירו הקומוניסטים לפני מספר ימים את המפלגה האסלאמית השלטת, ש"העם התוניסאי לא התקומם, כדי להשיב את המדינה והחברה מאות שנים אחורנית. העם התוניסאי התקומם, כדי לשים קץ לרודנות ולהשליט סדר חדש של שוויון, דמוקרטיה וצדק חברתי".

הבריטי, והעברה מיידית של בעיית פלשתינה למועצת הביטחון של האו"ם."

לאחר החלטת החלוקה מ-1947

ב-29.11.1947 התקבלה בעצרת האו"ם ההחלטה בדבר ביטול המנדט הבריטי, הוצאת הצבא הבריטי מהארץ, והקמת שתי מדינות עצמאיות, יהודית וערבית. עמדת הקומוניסטים הייתה, כי האינטרס העיקרי בתנאים ששרו אז בארץ היה להיפטר ראשית כל מהאימפריאליזם הבריטי, שסכסך בין בני שני העמים.

בכרוז שפורסם באפריל 1948 על-ידי המפלגה וברית הנוער הקומוניסטי, והופץ גם בקרב אנשי "ההגנה", נכתב:

"מועטות הן הידיעות אשר מגיעות אלינו על אודות כוחות מתקדמים ערביים, ועל כן שבעתיים חשוב להקשיב לקול המוני העם הערבי בארצנו ובארצות השכנות, אשר שותפים לנו במלחמתנו, באשר היא גם מלחמתם לשחרור מעול האימפריאליזם הזר."

ומה הייתה עמדת הכוחות המתקדמים בארצות הערביות השכנות? גם אלה הודיעו על תמיכתם בהחלטת החלוקה. "אל-ג'מאהיר", ביטאון השמאל המצרי, כתב בפברואר 1948: "הננו מסכימים להקמת שתי מדינות עצמאיות בפלשתינה, היות וזה הפתרון המעשי היחידי להגשמת הפינוי הבריטי, והערבות העיקרית לאחדותה של פלשתינה בעתיד. האימפריאליזם הוא הגורם לפירוד בארץ, והעצמאות היא הדרך לאחדותה. על היהודים והערבים להתאחד במלחמתם לטיהור ארצם מהאימפריאליזם ומשרתיו."

ובחודש מארס נכתב ב-"אל-ג'מאהיר": "הננו קוראים את ההמונים הערבים והיהודים להפסיק את המלחמה הגזעית, ולהופכה למאבק משותף נגד האימפריאליזם הזר, ולמען החירות והעצמאות. הננו קוראים לעמים הערביים למאבק ללא ליאות לטיהור ארצות המזרח הקרוב כולן מן האימפריאליזם ומן הבוגדים העוזרים לו."

וכך כתבו המפלגות הקומוניסטיות בסוריה ובלבנון, באיגרת ברכה, ששלחו בפברואר 1948 לוועידת המפלגה הקומוניסטית הבריטית: "אנו מפנים את תשומת לב העולם אל מדיניותו של [שר החוץ הבריטי] בוויין, לטפח בפלשתינה אנטגוניזם ושפיכות דמים בין יהודים וערבים, על-ידי מניעת ביצועה של החלטת האו"ם בדבר הקמת שתי מדינות עצמאיות. זאת, מתוך שאיפה להמשיך בשלטון האימפריאליסטי על הארץ כולה."

"אל-אתיחאד", כיום ביטאון המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) בשפה הערבית, ואז ביטאון קונגרס הפועלים הערבים, כתב, כי "האימפריאליזם הבריטי בארץ הוא-הוא הגורם לשפיכת דמים של החפים מכל פשע בתוכנו. הוא השולח את שוטריו לכפרים הערביים, כדי להסית את תושביהם להתקיף את המושבות היהודיות."

עם הקמת מדינת ישראל

מאז הוועידה ה-11 של מק"י, שהתקיימה ב-1949, לראשונה במדינת ישראל, אנו חוזרים ומדגישים כי עמדתנו העקרונית היא, שהאינטרס הלאומי האמיתי של ישראל מחייב מדיניות של אי-תלות במעצמות האימפריאליסטיות, והשגת שלום צודק בין שני העמים בארץ.

שלום זה יתבסס על מימוש זכותו של העם הפלסטיני להגדרה עצמית לאומית, הקמת מדינתו בצד מדינת ישראל, ופתרון צודק של בעיית הפליטים, בהתאם להחלטות האו"ם. למדיניות זו אנו נאמנים. נאבקנו ונמשיך להיאבק למענה.

הקומוניסטים והחלטת החלוקה

64 שנים להחלטת האו"ם מכ"ט בנובמבר 1947 בדבר הקמת שתי מדינות

מאת בנימין גובן

יש הכותבים היסטוריה לפי קונוקטורה פוליטית, ובחלוף השנים – משכתבים את ההיסטוריה לפי צרכי השעה. אנו, הקומוניסטים הישראלים, מעדיפים לנקוט בגישה מדעית, ולהיצמד לתנאים ולזמן של התקופה בה התחוללו האירועים. כאשר פוליטיקאים והיסטוריונים ציונים מציגים את ההיסטוריה של תקופתנו אנו, וכן את השנים 1947-1949, רק כהיסטוריה של סכסוך בין יהודים לערבים – הם נוקטים בגישה מוטעית ומטעה.

לא ניתן לנתח ולהבין כהלכה את ההתרחשויות והתמורות בארץ הזו, מבלי שיינתן משקל לאינטרסים ולמהלכים של האימפריאליזם הבריטי בתקופת המנדט, וכן לאימפריאליזם הצרפתי והאמריקאי בתקופות מאוחרות יותר.

ההנהגה הציונית ויחסה לבריטים

התנועה הציונית מעולם לא הייתה תנועה לשחרור לאומי, שכן – היא נעדרה מימד אנטי-קולוניאליסטי. ראשיה חיפשו תמיד אפשרויות לבוא בברית עם האימפריאליזם.

דוד בן-גוריון הכריז ב-1946, בהופיעו בפני ועדת החקירה האנגלו-אמריקאית, כי "אם תסכים בריטניה למדינה יהודית בחלק של א", אנו מוכנים להעניק לה בסיס נגד ברה"מ. אין אנו תובעים את יציאת הצבא הבריטי מהארץ."

ומשעה ששאלת הארץ הובאה לדיון בעצרת האו"ם, אמר **משה שרת**, כי "איננו אצים לאו"ם. אמריקה מעוניינת בנו במזרח התיכון", ואילו **גולדה מאיר** התנצלה, כי "לא באשמתנו מובא העניין הארץ-ישראלי לאו"ם."

גם אותו אגף בציונות שביקש להצטייר כ"מרקסיסטי", בסופו של דבר ויתר, ברגע האמת, על עמדה עקבית בשאלת שחרור הארץ מהאימפריאליזם הבריטי.

כך למשל, אמר **מאיר יערי**, מנהיג מפלגת "השומר הצעיר" (לימים - חלק ממפ"ם), בשנת 1947, כי "אסור לנו להופיע ואסור לנו לסייע, אם במישרין או בעקיפין, לרעיון שהארץ בשלה כבר בשלב זה לעצמאות", שכן לדבריו, צריך להמתין עד שיהיה רוב יהודי מבוסס משני עברי הירדן (!), ורק לאחר מכן – להקים מדינה עצמאית.

ומנגד – עמדת הקומוניסטים

ב-1945, לאחר שנסתיימה מלחמת העולם השנייה, סיכמה המפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית (פק"פ), כי פלשתינה הפכה לארץ דו-לאומית. זאת הדגישו נציגי פק"פ בהופעתם בפני ועדת החקירה האנגלו-אמריקאית, בקובעם כי אין ניגוד אינטרסים בין יהודים לבין ערבים. המתוחות הקיימת היא פרי הסתה ותככים של השלטון הבריטי במשך 28 שנים. עמדת נציגי הפק"פ שנשענה על החלטות הוועידה ה-9 של המפלגה, משנת 1945: "אנו תובעים את ביטולו של המנדט

ספרד: מהפך ימני וחיזוק השמאל העקבי

בבחירות האחרונות, הקומוניסטים הצליחו להרחיב את השפעתם, בעקבות המחאה החברתית שהתגבשה סביב תנועת 'הזועמים'

מאת אפרים דויד

בגלל שיטת הבחירות הקיימת בספרד, המבוססת על עדיפות בחלוקת מושבי הפרלמנט בין שתי המפלגות הבורגניות הגדולות, המפלגה השמרנית והמפלגה הסוציאל-דמוקרטית, זכה "השמאל המאוחד" ב-11 מושבים בפרלמנט בלבד. לעומת זאת, הסוציאליסטים זכו ב-110 מושבים. רכז "השמאל המאוחד", קאיו לארגו, הדגיש, כי אילו חלוקת המושבים הייתה נעשית בהתאם למספר הקולות, סיעת "השמאל המאוחד" הייתה מונה 25 מנדטים. "נגבנו לנו 14 מושבים בפרלמנט", אמר לארגו, והוסיף: "השמרנים קיבלו 44% מהקולות ו-56% מהמושבים. האם זה צודק?". בבחירות הקודמות, "השמאל המאוחד" קיבל 900 אלף קולות, אולם רק שני מושבים בפרלמנט... מפלגות שמאל נוספות זכו במושבים בפרלמנט הספרדי, וביניהן: המפלגה הבסקית השמאלית "אמאור" (7 מושבים), החזית הלאומית של גליסיה (2 מושבים), והשמאל הרפובליקאי של קטלוניה (3 מושבים).

בין בחירות לבחירות

במסיבת העיתונאים של "השמאל המאוחד", עם פרסום תוצאות הבחירות הסופיות, הדגיש לארגו: "נוסיף לתמוך במחאה. יתר-על-כן, אנו רואים את עצמנו כנציגי המחאה החברתית בפרלמנט". לחיזוק דבריו, הניף שני שלטים בהם נכתב "25" ו-"11". הכוונה ברורה, כי על קירות רבים מופיע הגרפיטי: "25.11" מחאה המונית למען החינוך הציבורי.

יש לציין, שחזית "השמאל המאוחד", במודע, בהתמדה ובסבלנות, אימצה את סיסמאות המחאה של הפגנות "הזועמים". ההזית אף למדה מהמחאה צורות ארגון, כגון שולחנות עגולים, וקיימה באופן זה דיונים סביב מצע הבחירות שלה. בדיונים השתתפו רכבות מאנשי המחאה.

לאו דווקא קולות הימאים

כיצד הצליחה חזית "השמאל המאוחד" להכפיל את מספר הקולות? על פי הערכות שפורסמו בימים האחרונים, לחזית שלושה מאגרי קולות עיקריים: הראשון, הוא הגרעין הקשה שסביב המפלגה הקומוניסטית, המוערך בכ-800 עד 900 אלף מצביעים; השני, הם אנשי השמאל שהצביעו במערכות הבחירות הקודמות עבור הסוציאל-דמוקרטים, ועתה מאסו בעמדותיה הימניות. על פי מוצאם החברתי, הם רובם עובדים המאוגדים באיגודים המקצועיים.

המאגר השלישי, החדש, מורכב מאותם הצעירים שלקחו חלק במחאה החברתית ההמונית. צעירים אלה ברובם לא הצביעו בעבר (או שהצביעו עבור הימין), ובשל גילם צעיר, ייתכן שזו מערכת הבחירות הראשונה בה הם משתתפים. זה מאגר קולות חדש, שסירב לקבל עמדה הגורסת, שהמחאה היא "א-פוליטית" או "שאינן לערב מפלגות במחאה".

מהפך פוליטי בספרד: המפלגה העממית הימנית זכתה בשבוע שעבר (21.11) בניצחון סוחף בבחירות הכלליות לפרלמנט. לפי ספירה סופית של קולות הבוחרים, המפלגה זכתה ברוב מוחלט של 186 מתוך 350 מושבי הפרלמנט. מפלגת השלטון הסוציאל-דמוקרטית (הנקראת המפלגה הסוציאליסטית של עובדי ספרד - PSOE), שקידמה מדיניות כלכלית וחברתית ניאו-ליברלית, וששלטה עד כה ב-169 מושבים, השיגה את התוצאה הגרועה ביותר בתולדותיה, עם 110 מושבים. תוצאה זו מבטאת בעיקר את זעם הבוחרים כלפי הסוציאל-דמוקרטים, ששלטו במדינה בשבע השנים האחרונות, ואשר לדעת רבים בספרד אחראים למצב הכלכלי החמור, הכולל גם שיעורי אבטלה גבוהים מאוד.

המפלגה הסוציאל-דמוקרטית בספרד היא הקורבן הפוליטי השלישי, בעשרת הימים האחרונים, של המשבר הקפיטליסטי הנמשך באירופה. קדמו לה התפטרותם של ראש ממשלת יוון, הסוציאל-דמוקרט יורגוס פפנדראו, ושל ראש ממשלת איטליה, איש הימין סילביו ברלוסקוני.

עוד לפני כן, הוביל המשבר הכלכלי להפלת ממשלת

אירלנד וממשלת פורטוגל (שהייתה אף היא בהנהגת הסוציאל-דמוקרטים).

ראש ממשלת היוצא של ספרד, חוסה סאפאטורו, שזכה בשתי מערכות הבחירות האחרונות, החליט לא להתמודד

בבחירות אלה, לאחר שהתמיכה בו בקרב הציבור הספרדי צנחה עם החמרת המצב הכלכלי.

מנהיג הימין וראש ממשלתה הבא של ספרד, מריאנו ראחוי (56), יכריז בקרוב על סידרה של גזירות כלכליות נרחבות בתחומי החינוך והבריאות, במדינה בעלת הכלכלה הרביעית בגודלה באירופה. שיעור האבטלה בספרד עומד בתקופה האחרונה על יותר מ-20%. בקרב הצעירים עד גיל 27, האבטלה היא בשיעור של 45%.

הגידול המרשים ביותר בקולות הבוחרים

מבדיקת התוצאות הסופיות עולה, כי "השמאל המאוחד" – החזית של המפלגה הקומוניסטית הספרדית, בה חברות כמה תנועות שמאל ומפלגות ירוקות, הפכה הגוש השלישי מבחינת מספר הבוחרים.

לדברי פרשן העיתון "אל פאיס", "השמאל המאוחד" היא המפלגה שרשמה את הגידול הרב ביותר בקולות הבוחרים, לאחר שהכפילה את מספרם.

עבור "השמאל המאוחד" הצביעו 1.7 מיליון בוחרים (לעומת 970 אלף בבחירות הקודמות, שהתקיימו ב-2008), שהם 7% מסך הקולות (לעומת 3.5% ב-2008). הסוציאל-דמוקרטים זכו ב-7 מיליון בוחרים.

Rebélate!

"למרוד!" – סימת הבחירות של השמאל המאוחד

הממשלה ברגע בו השאלה תגיע להכרעה באו"ם. לנוכח מהלכי הדה-לגיטימציה, המערערים על ההחלטות שהתקבלו במוסדות האו"ם, מוצעת בפנינו כעת דרך אחרת. דרך המדע הבדיוני, דרך הרוקנרול, דרך החתירה העיקשת להידברות בין ישראל לבין הרשות, לקראת הקמת מדינה פלסטינית.

לאמץ את המדע הבדיוני ולא את המציאות

מאת לילך ובר

בשלהי חודש אוקטובר התקבלה פלסטין כחברה מלאה בארגון החינוך, המדע והתרבות של האו"ם, בתמיכת 107 מדינות. מה ניתן ללמוד מכך על היחסים בין תרבות לבין ריאלי פוליטיקה?

בחודש שעבר, בתגובה על קבלת פלסטין כחברה בארגון החינוך, המדע והתרבות של האו"ם (אונסק"ו), טען נציג ישראל באו"ם, כי "מספר גדול של מדינות החליטו לאמץ את המדע הבדיוני ולא את המציאות, והצביעו בעד הקבלה של הרשות הפלסטינית לארגון".

אין סיבה להתייחס ברצינות למי שנשלח לייצג את מדיניותה הקיצונית של הממשלה הקיצונית. אבל אולי, במציאות הפוליטית הקיימת, ניתן להפיק יותר מ"מדע בדיוני" מאשר מהמציאות; ממחשבה על האופן בו התרבות עשויה להקדים מדיניות; מניסיון לדמיין פיתרון שנתפס כרחוק מהמציאות, עבור מי שמעדיפים להישאר רחוקים משולחן המשא ומתן.

קבלת פלסטין כחברה באונסק"ו הוא צעד בעל חשיבות סימבולית בעיקרו. ניכר כי הניסיון של נציג ישראל באו"ם לערוך דה-לגיטימציה לצעד, מצביע על פחד וחוסר ביטחון. לא מדובר כאן על בחוסר ביטחון במובן הביטחוניסטי של המושג, כי אם בקוצר ראות לגבי האפשרות להשיג פתרון צודק ויציב לסכסוך הישראלי-פלסטיני.

האם מדינות העולם מגלות כעת אומץ בזירה בעלת משמעות זניחה לכאורה, כמו אונסק"ו, שאינן מגלות בזירה הראשית, בעצרת האו"ם?

על אף הרוב המשמעותי של מדינות שתמכו במהלך, ניכר כי "ידידותיה" של ישראל מעבר לים, מיהרו להעניש את אונסק"ו על ההחלטה. ארה"ב הקפידה העברת 60-70 מיליון דולר לארגון, שמהווים כ-20% מתקציבו. גם קנדה החרתה-חזיקה אחרי ארה"ב, והקפידה העברת תקציב. האם סקנציות אלו ימשכו את השטיח מתחת לקבלת החלטות באופן דמוקרטי במוסדות האו"ם?

לצד המתנה דרוכה להצבעה העתידית במוסדות האו"ם, בדבר קבלת המדינה הפלסטינית כחברה במשפחת העמים, נקרא הציבור בישראל להתמודד עם שורה של חוקים, המערערים עוד יותר את אופייה הדמוקרטי, המערער ממילא, של מדינת ישראל.

בכנס חירום של התקשורת החופשית, שנערך בסינמטק תל-אביב ב-20.11, אמר העיתונאי והרוקר **דרור פויר**, כי "אפשר להתכופף, לשחות עם הזרם. אפשר לעמוד בצד ולחכות שיעבור. אבל הדרך הנכונה, דרך הרוקנרול, היא להתנגד, לעמוד איתן מול הזרם השוצף, לשחות נגד הכיוון. דווקא עכשיו. להמשיך לעשות את הדבר שלך. באומץ".

לא מופרך להאמין כי החקיקה האנטי-דמוקרטית, ובכלל זה החקיקה הפוגעת בחופש העיתונות, ממלאת, בין היתר, תפקיד של ספיין ממשלתי. מטרה אפשרית של הספיין: להוריד מסדר היום הציבורי בישראל את שאלת ההתמודדות עם הלחץ הבינלאומי להכרה במדינה הפלסטינית, שיופעל על

מְבָדָה לפיתרון הבעיה הישראלית-פלסטינית / לילך ובר

בוא ונתווה מְבָדָה
שיבוא היום בו יתקם למציאות
וגם בידה -

כי הסכמי השלום הם נחלת שנות התשעים
ואנחנו הדור שימרוד בהסכמות-שאינן-הסכמות
כי הן חד צדדיות

נאמץ מעט מורשת
נתקע יתד זמני
בבתי מלון בערים ערביות
נעשן כל היום במיטה
כי אפשר

נבהה בתקרת השפריץ
שמאפשרת לדמיין
מרחבים נטולי גבול
ולשרטט את ארצנו
כמות שהיא בעיני רוחנו

איך בחרנו את המלחמות שלנו טוב
חברים של כבוד
במחתרת הפציפיסטית
וידענו שלא ניאבק על חתונה
בתחום שמעבר למודעות הפוליטית
שהזענו עליה יחד בין הסדניים
ונאבק
לשים סוף לכיבוש

הזירה שלנו לא בודדת
למרות ששאגנו לירח כמו זאבים
לא מול העמים
רק בשתי שפות
ואנגלית
לטובת הקוסמופוליטיות של הרגע

נשוב לשבת על כיסאות באר גבוהים
מרפק אל מרפק
ליטוף גב אגבי ומזדמן
נלמד מהכישלון של לבנון
נדע שהפיתרון הוא רומנטי

כך טבעה אותנו המאה התשע עשרה
כי האינדיבידואליות היא ערש הסולידריות
והמְבָדָה שרקמנו
הוא רק תירוץ
להישאר במיטה
ולא לצאת לרחוב

אלפים הפגינו בת"א נגד סתימת הפיות

בכיכר הבימה בתל-אביב. משם תצא הצעדה לכיוון כיכר רבין, שם תתקיים עצרת בהשתתפות אמנים בשעה 12:00. שורה ארוכה של קבוצות למען זכויות אדם, קהילות מאבק וארגונים לשינוי חברתי קוראים להשתתף במצעד, וביניהם גם תנועת נשים דמוקרטיות בישראל (תנד"י).

חד"ש עם מאבק הבדואים בנגב

סניפי חד"ש ברחבי הארץ קיימו משמרות מחאה בצמתים מרכזיים, בתמיכה במאבקה של האוכלוסייה הבדואית בנגב נגד הפקעת קרקעות ונגד הניסיונות לנשלם מאדמתם. משמרות המחאה התקיימו במרכז נצרת, בכניסה לטירה במשולש, בכניסה לשפרעם, במרכז סחנין ובכניסה לאום אלפחם, בכביש החוצה את ועדי עארה. במשמרות המחאה בלטו הדרישות להכרה בכפרים הבלתי-מוכרים בנגב, נגד מדיניות הריסת הבתים והפקעת הקרקעות, והקריאה למאבק משותף יהודי-ערבי למען פיתוח הנגב לטובת כל תושביו. משמרות המחאה נערכו לקראת השביתה, שתתקיים ב-11 בדצמבר, המאורגנת בידי ועדת המעקב העליונה של האוכלוסייה הערבית בישראל. באותו יום בשעה 11.00 תתקיים הפגנה המונית מול משרד ראש הממשלה בירושלים.

שביתת המגזר הציבורי בבריטניה

ביום ד' השבוע תיערך בבריטניה שביתה בת יום אחד של כשני מיליון עובדי המגזר הציבורי. השביתה אורגנה במחאה על הרפורמה המתוכננת בתוכניות הפנסיה, במסגרתה יידחה גיל הפרישה של העובדים ואילו הפרשותיהם לתוכנית הפנסיה יוגדלו.

השביתה הכללית של המגזר הציבורי בבריטניה תשתק את נמל התעופה היתרו בלונדון - נמל התעופה העמוס ביותר באירופה. חברת BAA, שבבעלותה היתרו, הזהירה את חברות התעופה, כי יתכן שנוסעים שיגיעו בטיסות הנכנסות לנמל התעופה ביום רביעי, יאלצו להמתין בישיבה במטוסים פרקי זמן של עד 12 שעות. שביתת עובדי בקרת הגבולות ומשרד ההגירה תגרום לעיכובים בכניסה לבנייני הטרמינל.

אלפים הפגינו בכיכר הבימה בתל-אביב (22.11), במחאה על סתימת הפיות הממשלתית ועל החקיקה הפוגעת בחופש הביטוי. התיקון לחוק לשון הרע, המכונה "חוק ההשתקה", והפגיעה הישירה בעיתונאים (כגון פיטורי העיתונאית קרן נויבך מערוץ 1, והכוונות לסגור את הטלוויזיה החינוכית), מצטרפים לפעולות "תג מחיר" אלימות כנגד פעילי שמאל (חגית עופרן מ"שלוש עכשיו", ואחרים).

בהפגנה בתל-אביב, שהתקיימה במקום שהפך לסמל המחאה החברתית של הקיץ האחרון, השתתפו מפגינים רבים, שנשאו דגלים אדומים, וקראו: "ביבי, ביבי עד לכאן – ישראל זה לא איראן" ו-"הימין המשתולל, סכנה לישראל".

"ההפגנה היום היא של אלו שמאמינים בדמוקרטיה, בחופש הביטוי, בחופש העיתונות, בשוויון ובשלטון החוק", הצהירו המארגנים. לדבריהם, "הפחדנים בכנסת הפכו את בית המשפט, את התקשורת ואת הארגונים לזכויות האדם לשק החבטות שלהם. מהמקום שיצאה ממנו המלחמה על החזירות, תצא המלחמה על הדמוקרטיה הישראלית. אנחנו אומרים שיש רוב שפוי במדינת ישראל ואנחנו ננצח".

בין הנואמים בהפגנה היו ח"כ ד"ר דב חנין (חד"ש), וח"כ לשעבר מוסי רז (מרצ), מנהל תחנת הרדיו הישראלית-פלטסטינית "כל השלום" שנסגרה, בהוראת הממשלה, בתחילת שבוע שעבר.

בתום העצרת בכיכר הבימה, יצאו מפגינים רבים בצעדה לכיוון "מצודת זאב" ברח' קינג ג'ורג', שם שוכן מטה הליכוד. בשלב זה החלה המשטרה להשתמש בגז מדמיע, להפעיל אלימות נגד המפגינים, ועצרה עשרה מהם. רבים נפצעו, וביניהם סתיו שפיר, ממנהיגות המחאה החברתית.

הכנות לקראת מצעד זכויות האדם

"הרוחות והחקיקה האנטי-דמוקרטית ממשיכות להתקדם, כאילו העם לא דרש צדק חברתי", נכתב בקריאה שפרסמה האגודה לזכויות האזרח, לקראת מצעד זכויות האדם, שיתקיים זו השנה השלישית. "אבל החברה הישראלית איננה כשהייתה – אנחנו מאוגדים יותר, יודעים לצאת לרחוב, יודעים לדרוש".

המצעד יתקיים ביום ו', 9 בדצמבר, ויתחיל בשעה 10:00

מכללת הגדה השמאלית

אחד העם 70, ת"א

ביום שישי, 2 בדצמבר, בשעה 10:30, במועדון הגדה השמאלית, הרצאתו של ד"ר אפרים דויד:

מספר מסקנות מהמחאה החברתית ההמונית של הקיץ האחרון

ההשתתפות כרוכה בתשלום 20 ש"ח, הכולל חומר עיוני לקריאה. לפרטים נוספים ולהרשמה: info@hagada.org.il

חוג אחווה

שדרות בן-גוריון 39, חיפה

ביום חמישי, 1 בדצמבר, בשעה 19:30

האביב הערבי והמחאה החברתית בישראל

ערב בהשתתפות הסופר והעיתונאי

עודה בשאראת

הכניסה חופשית. לפרטים: 050-5913015